

De zevende krijger

Cecilia Campos

Published by Cecilia Campos, 2025.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

DE ZEVENDE KRIJGER

First edition. October 15, 2025.

Copyright © 2025 Cecilia Campos.

ISBN: 979-8232914691

Written by Cecilia Campos.

*Voor allen die hun eigen strijd voeren. Het ware gevecht vindt
plaats in onszelf, en daarin schuilt ook onze grootste overwin-
ning.*

“Wat ons denken beheerst, bepaalt ons leven: het denken van de mens die zich door zijn eigen natuur laat beheersen brengt de dood, maar het denken dat zich door de Geest laat leiden brengt leven en vrede”

Romeinen 8:6

1. Speciaal

HEEL, HEEL LANG GELEDEN, in een vergeten tijdperk vol geheimen, leefde er een meisje met de naam Aelin. Dit ... is haar verhaal.

Aelin - vijfjaar oud

De kamer is zo mooi dat het bijna pijn doet aan mijn ogen. Alles glimt en glinstert, zoals de glimmende sieraden die mama soms draagt op speciale dagen. Er zijn gouden dingetjes op de muur die licht geven zonder vuren. Het ruikt hier een beetje raar, zoals de wierook die de priesters altijd branden als ze bidden tot de Dondergod. Mijn broertje zit bij het raam en zegt niks. Hij kijkt alleen maar naar buiten, naar onze stad met de hoge torens die in de zon schitteren als diamanten. Ik wil dat hij met mij praat. Ik voel mij een beetje alleen, ook al ben ik eigenlijk nooit alleen, want wij zijn een tweeling.

"Kijk je naar de zweefkarren?" vraag ik aan mijn broertje. Mijn stem klinkt heel klein in deze grote kamer. De zweefkarren zijn mijn favoriet. Ze dansen door de lucht zoals de libellen in de tuinen van papa, maar mijn broertje draait zijn hoofd niet eens. Hij legt alleen zijn hand tegen het glas en zucht zo diep dat het raam een beetje wazig wordt van zijn adem.

Ik loop naar hem toe en ga naast hem staan. Nu zie ik ook wat hij ziet. Onze stad is de mooiste van de hele wereld, zegt papa altijd. Met torens zo hoog dat zij bijna de wolken kunnen aanraken. En zij geven licht in het donker, zoals sterren, maar dan veel helderder. In het midden staat de grote piramide die de stad voorziet van energie. Vanuit ons raam kunnen wij zien hoe de zonnestralen weerkaatsen op de koepels die over sommige wijken hangen. Die koepels zijn

magisch, denk ik. Ze houden de regen tegen als het regent, maar laten toch de zon door. Mama zegt dat het geen magie is maar technologie, maar dat woord is moeilijk en ik begrijp niet precies wat het betekent.

"Wij zijn speciaal," zeg ik tegen mijn broertje, terwijl ik mijn hand naast de zijne op het glas leg. "De priesters hebben ons uitgekozen omdat wij een tweeling zijn. Dat is een grote eer."

Dat heeft de man met het masker ons verteld toen hij ons kwam halen bij papa en mama. Hij had een stem die klonk als donkere honing, langzaam en zoet maar ook een beetje eng. "Jullie zijn gezegend door de Dondergod," zei hij. "Jullie gaan hem ontmoeten en hem helpen om de monsters weg te jagen."

Ik krijg een raar gevoel in mijn buik als ik daaraan terugdenk. Het voelt een beetje zoals wanneer je ergens heel hoog staat en naar beneden kijkt. Spannend, maar ook een beetje eng.

"Denk je dat wij de monsters echt gaan tegenhouden?" fluister ik.

Ik heb het over de monsters met de gele ogen. De Thalers. Ik heb ze nooit in het echt gezien, alleen maar op de grote schermen in de stad als er weer een aanval is geweest. Zij komen altijd met de mist, zeggen de grote mensen. Zij sluipen door onze hoge muren heen alsof die er niet zijn en dan nemen ze dingen mee en maken ze dingen kapot. Soms nemen ze ook mensen mee en die mensen komen nooit meer terug.

Op de schermen zie je dan beelden van mensen die rennen en schreeuwen. Van kapotte gebouwen en rare nevels die door de straten kruipen. Mama doet altijd haar handen voor mijn ogen als die beelden komen, maar ik gluur altijd door haar vingers heen. Ik wil weten hoe ze eruitzien, die monsters, maar je ziet ze nooit echt goed. Alleen maar schaduwen in de mist en soms die gele ogen die oplichten als kleine zonnetjes.

"Waarom kunnen de muren en de bewakers de monsters niet tegenhouden?" vraag ik aan mijn broertje. "Papa zegt dat onze stad de sterkste is van de hele wereld."

Mijn broertje haalt zijn schouders op. Hij praat nog steeds niet. Hij is bang, denk ik. Dat maakt mij ook een beetje bang.

Ik draai me om en kijk naar de deur waar wij doorheen zijn gekomen. Die is heel dik en gemaakt van een soort metaal dat ik niet ken. Er zit geen deurknop aan onze kant. Wij kunnen niet weg als wij dat zouden willen. Dat maakt het kriebelige gevoel in mijn buik erger.

"Ik snap het niet," zeg ik zachtjes, meer tegen mezelf dan tegen mijn broertje. "Als onze stad zo slim is dat wij zweefkarren hebben en lichten zonder vuur en koepels die regen tegenhouden ... waarom kunnen wij dan de monsters niet tegenhouden? Waarom hebben wij ... óns nodig?"

Dat laatste woord fluister ik heel zacht, want het voelt alsof ik het niet mag zeggen. Alsof ik iets vraag wat niet mag. De grote mensen worden altijd stil of boos als kinderen te veel vragen stellen over de monsters of over de Dondergod.

Ik kijk weer naar buiten, naar de glinsterende stad die zo mooi is, zo knap gebouwd. Hoe kan het dat iets zo knaps en moois en sterks niet genoeg is? Waarom moet de Dondergod kinderen hebben om hem te helpen?

"Misschien," zeg ik en mijn stem trilt een beetje, "misschien is er iets dat de grote mensen niet begrijpen. Iets dat alle slimme machines niet kunnen zien."

Voor het eerst draait mijn broertje zijn hoofd naar mij toe. Zijn ogen zijn precies als de mijne, maar ze kijken anders. Alsof hij iets weet wat ik niet weet.

"Wat als ..." begin ik, maar dan stop ik. Het voelt alsof ik op het randje sta van iets heel groots en engs, zoals de afgrond bij de kunst-

matige waterval aan de rand van de stad waar papa ons een keer mee naartoe nam. "Wat als de Dondergod niet is wat zij zeggen dat hij is?"

Mijn broertje legt zijn vinger tegen zijn lippen. Ik snap het. Sommige gedachten zijn gevaarlijk om hardop te zeggen.

Wij zitten een lange tijd stil naast elkaar, hand in hand en kijken naar de stad die onder ons uitgestrekt ligt. Zo mooi, zo knap, maar toch ook een beetje eng. Want ergens, verborgen in al die schoonheid, is iets dat niet klopt. Iets dat zelfs een kind van vijf kan voelen, als een splinter onder je huid die je niet kunt zien maar wel pijn doet.

De wierook brandt langzaam op. De schaduwen in de kamer worden langer. Mijn broertje en ik wachten. Op wat, weet ik niet precies, maar het voelt als het wachten op een storm die je in de verte al kunt horen rommelen.

2. De opoffering

ER IS EEN KLEIN GAATJE op de grond achter het grote tapijt met de bliksemschichten erop. Ik ontdekte het toen mijn broertje en ik verstoppertje speelden eerder vandaag, vlak nadat de priesters ons hierheen brachten. Als ik mijn oor er tegenaan duw, kan ik stemmen horen. Mama en papa! Ze zijn in de kamer hieronder! Ik wil naar mijn ouders roepen, maar Auron is net eindelijk in slaap gevallen op het grote bed, hij zag er zo moe uit. Dus ik luister in mijn eentje, mijn oor zo hard tegen het gaatje gedrukt dat het pijn doet.

Mama huilt. Ik herken het geluid meteen, want mama's huilen klinkt anders dan alle andere geluiden in de wereld. Het doet pijn in mijn buik als ik het hoor. Waarom huilt mama? Is ze verdrietig omdat wij uitgekozen zijn? Maar dat is toch een eer? De priesters zeiden dat toch?

"We moeten sterk zijn...", zegt papa en zijn stem klinkt raar, alsof hij probeert niet te huilen, maar het eigenlijk wel wil. "... voor hen. Het moet vannacht gebeuren. Want morgen, morgen is het te laat."

Ik hoor het geluid van iemand die snuift, en dan zegt mama met een dunne stem: "Maar als we betrappt worden ..." Ze maakt haar zin niet af, maar ik kan voelen dat het iets heel ergs zou zijn.

"De kindoffers zijn nutteloos, dat weet je toch?" fluistert papa opeens en zijn stem klinkt nu boos. "Zij hebben ons nooit beschermd tegen de monsters. Nooit! De Dondergod doet niets aan de monsters. Hij wil alleen maar dat wij onze kinderen blijven offeren. Ik weet niet wat erger is, die zogenaamde God of de monsters."

Offeren? Dat woord ken ik. De priesters gebruiken het vaak in hun gebeden, maar wat betekent het precies? Het klinkt als een belangrijk woord, een grote-mensen-woord.

"Te denken dat het deze keer zal helpen is waanzin!" gaat papa verder en nu klinkt hij echt heel boos. "Hoeveel tweelingen hebben zij al aan hem gegeven? En komen de monsters nog steeds? Ja! Steeds weer!"

Mijn hart begint heel snel te kloppen. Papa klinkt niet zoals normaal. Hij klinkt bang en boos tegelijk. En waarom praat hij zo over de Dondergod? Dat mag toch niet?

"Ik weet het," zegt mama zachtjes. "Maar wat kunnen wij doen? Wij hebben ook nog vijf andere kinderen thuis. Wij kunnen niet met ze allemaal op de vlucht. Wij zouden te hard opvallen..."

Weer maakt zij haar zin niet af. Ik denk aan mijn broers en zussen thuis. De baby die nog niet kan lopen. Mijn grote broer die mij altijd helpt met mijn schoenen. Mijn zussen die met mij spelen in de tuin.

"Het breekt mijn hart," zegt papa en zijn stem klinkt nu alsof hij een grote steen in zijn keel heeft. "Maar wij hebben geen keuze. Wij kunnen niet allemaal vluchten, niet met de baby en ... wij zouden nooit ver genoeg komen, maar de tweeling ... zij kunnen een kans krijgen."

Vluchten? Waarheen zouden wij moeten vluchten? Weg van onze mooie stad met de zweefkarren en de lichtgevende torens?

"Onze kleintjes, alleen in de wereld ...," zegt mama en begint weer te huilen.

"Beter alleen in de wereld dan ... geofferd voor niets ..." Papa stopt met praten, maar ik voel een koude rilling over mijn rug lopen. Wat bedoelt hij? Wat gaat er gebeuren met het offer?

Het wordt een tijdje stil in de kamer. Ik hoor alleen mama's zachte snikken en het geluid van papa die heen en weer loopt. Mijn been doet pijn van het lang in dezelfde houding zitten, maar ik durf me niet te bewegen. Ik moet weten wat er gaat gebeuren.

Na een tijdje hoor ik een nieuw geluid. Een klop op een deur. Voetstappen.

"Hij is hier," fluistert papa.

Ik hoor het geluid van een deur die opengaat en dan een nieuwe stem. Een mannenstem die ik niet ken.

"Is alles klaar?" vraagt de vreemde stem.

"Het geld is overgemaakt," zegt papa. "Je kunt het controleren."

"Dat heb ik al gedaan," zegt de man. Zijn stem klinkt glad, zoals de stem van de man die ons snoep geeft op de markt als mama niet kijkt. "Een zeer genereuze betaling."

"Wij betalen je om onze kinderen te redden," zegt mama en nu klinkt zij niet meer verdrietig, maar een beetje boos. "Niet voor... iets anders."

"Natuurlijk, mevrouw," zegt de man. "Ik ben een tempeldienaar. Ik weet wat voor risico ik neem door u te helpen."

"Je moet ze naar de zuidelijke poort brengen," zegt papa. "Daar wacht een vriend met een boot."

Een boot? Ik ben nog nooit op een boot geweest. Alleen papa gaat soms met een boot wanneer hij naar andere steden gaat voor zijn werk.

"En wat gebeurt er daarna?" vraagt mama.

Er valt een stilte en ik druk mijn oor nog harder tegen het gaatje.

"Dat weet je," zegt papa zachtjes. "Dat hebben wij besproken. Meer kunnen wij niet doen." Hij klinkt geheimzinnig. Alsof hij niet wil dat de man weet wat er daarna gebeurt.

"Zij zijn nog zo klein," zegt mama en haar stem breekt.

"Zij hebben elkaar," zegt papa. "En zij zijn slim. Slimmer dan andere kinderen van hun leeftijd. Zij zullen het redden."

Ik hoor mama snikken en het geluid van papa die haar vast lijkt te houden.

"Ik breng ze veilig naar de boot," zegt de vreemde man. "Dat zweer ik bij de Dondergod zelf."

Er gebeurt iets raars met mijn buik als hij dat zegt. Ik weet niet waarom, maar er is iets in de manier waarop hij praat dat niet ... echt voelt.

En dan hoor ik voetstappen die weglopen en een deur die dichtgaat en mijn ouders die huilen. Ik wil iets roepen en iets zeggen om ze te troosten. Ik ben bang, maar ik weet niet wat ik moet zeggen en wat ik moet roepen. Dus houd ik mijn mond en met een brok in mijn keel kruip van onder het tapijt vandaan, mijn hoofd vol met nieuwe enge gedachten.

Papa en mama zijn bang. Wij gaan weg op een boot. Zonder papa en mama. En de man die ons gaat helpen ... ik weet niet waarom, maar ik voel dat hij niet te vertrouwen is.

Ik kijk naar mijn broertje dat nog steeds slaapt op het bed. Zijn gezicht ziet er zo vredig uit, hij weet niets van wat er gaat gebeuren. Ik wil hem wakker maken en alles vertellen wat ik heb gehoord, maar misschien is het beter om hem nog even te laten slapen.

Ik kruip naast hem op het bed en luister naar zijn rustige ademhaling. In mijn hoofd probeer ik te begrijpen wat er allemaal gaat gebeuren. Wij gaan weg uit onze stad. Weg van papa en mama en onze broers en zussen. Ergens naartoe op een boot. En dat allemaal omdat ... omdat de Dondergod ons anders iets ergs gaat aandoen?

Mijn ogen worden zwaar terwijl ik naast mijn broertje lig. Ik wil wakker blijven en nadenken, maar de slaap komt toch.

3. De chaos

EEN HAND SCHUDT AAN mijn schouder. "Wakker worden, kleintje," fluistert een stem die ik niet meteen herken. Ik open mijn ogen en zie een gezicht boven mij en ik denk meteen dat dit de tempeldienaar moet zijn. De man met wie papa en mama spraken.

Het is dus zover. In het donker kan ik zijn gezicht niet goed zien, maar zijn ogen glinsteren een beetje, zoals de ogen van de kat die soms in onze tuin komt. "Stil zijn," zegt hij, terwijl hij ook mijn broertje wakker maakt. "Wij moeten nu gaan."

Mijn hoofd voelt nog zwaar van de slaap, maar ik weet meteen weer wat er gaat gebeuren. De boot. Wij gaan weg. Weg van de Dondergod en het offer. Mijn broertje kijkt mij aan met grote, bange ogen. Ik pak zijn hand vast en knijp erin. Samen, denk ik. Wij blijven samen.

"Doe deze om," zegt de man en hij geeft ons allebei een donkere mantel. De stof voelt zwaar en een beetje ruw, niet zoals de zachte kleren die wij normaal dragen. "Trek de kap over je hoofd. En geen geluid, begrepen? Geen! Enkel! Geluid!"

Hij zegt die laatste woorden heel langzaam, alsof wij baby's zijn die het anders niet zouden snappen. Dat vind ik niet leuk, maar ik knik toch. Ik trek de mantel aan en help mijn broertje met de zijne. Wij zien er nu uit als kleine versies van de tempeldienaren.

De man opent de deur van onze kamer en kijkt voorzichtig naar buiten. "Volg mij," zegt hij en hij stapt de gang in. "Blijf dicht bij mij."

Wij volgen hem de gang in. Het is donker hier, veel donkerder dan in onze kamer. De muren zijn van steen en onze schaduwen bewegen mee met het licht, alsof ze ook bang zijn en willen wegrekken.

Ik houd de hand van mijn broertje stevig vast. Zo stevig dat het misschien wel een beetje pijn doet, maar hij klaagt niet. Hij knijpt ook in mijn hand. Wij lopen dicht achter de man aan, onze voeten maken zachte geluiden op de stenen vloer.

Ik probeer te onthouden wat mama zei over deze man. Dat we hem moeten vertrouwen. Dat hij ons gaat helpen, maar er is iets aan hem dat maakt dat mijn buik raar aanvoelt. Misschien is het de manier waarop hij over zijn schouder kijkt, met een snelle, scherpe beweging, zoals een vogel die bang is voor katten. Of misschien is het de manier waarop zijn hand steeds naar zijn zij gaat, alsof hij daar iets verbergt.

We gaan een trap af, dan nog een en dan zijn wij de tempel uit.

"Niet stoppen," sist de man als mijn broertje even struikelt. "Wij hebben geen tijd te verliezen."

Zijn stem klinkt anders dan eerder bij papa en mama. Harder. Minder vriendelijk. Er zit geen vriendelijkheid meer in, zoals wanneer de meester op school doet alsof hij niet boos is, maar het eigenlijk wel is.

Wij komen in een bosrijk gebied waar de schaduwen dieper en donkerder zijn. Ik heb het gevoel dat er dingen in die schaduwen kunnen zitten. Dingen die ons bekijken.

"Hoelang nog?" vraag ik en mijn stem klinkt als een piepend muisje.

De man draait zich om en kijkt naar mij. In het zwakke ochtendlicht ziet zijn gezicht er raar uit, met diepe schaduwen onder zijn ogen en om zijn mond. "Niet ver meer," zegt hij, maar er is iets in zijn stem dat maakt dat ik hem niet geloof.

Wij lopen verder en ineens zie ik dat wij in een lange rij mensen terecht zijn gekomen. Voor ons doemt de muur op, die hoge muur waar ik altijd bang van word. De muur waar niemand ooit doorheen mag, want daarachter... daar zitten de Thalers. Ik slik.

Voor mijn gevoel wordt hij steeds groter hoe dichterbij wij komen. Er is een poort en mensen lopen er één voor één naartoe. Soldaten staan ervoor, zij kijken streng en laten niemand zomaar door. Iedereen moet iets laten zien en dan knikken de soldaten en mogen zij verder.

Maar... ik dacht dat dat nooit mocht? Niemand gaat toch door die poort? Want daarbuiten is het gevaarlijk. Daarbuiten zijn de monsters.

Wij schuifelen dicht naar de poort. Mijn hand doet pijn van hoe hard ik mijn broer vasthoud. Voor ons knippert een blauw licht telkens als de mensen een kaart laten zien. Een piepje. Dan zwaait een hek langzaam open en mogen zij door.

Mijn hart bonst in mijn keel. Ik dacht dat dit nooit mocht. Buiten de muur, dat is toch waar de Thalers zijn? Ik wil roepen dat ik niet wil, dat wij terug moeten, maar mijn stem blijft vastzitten. De man die ons meeneemt geeft iets aan de soldaat. Een fel licht schijnt even over ons heen, alsof het door mijn hele lichaam kijkt en ik knijp mijn ogen dicht.

Dan klinkt weer dat piepje en schuift het hek open. Dan lopen we door de muur heen en ineens staan wij aan de andere kant. Buiten.

Het ruikt er vreemd, kouder, scherper. Alles lijkt stiller, alsof de muur het geluid had opgeslokt. Mijn voeten voelen zwaar, alsof ze niet verder willen. Toch lopen wij door, het pad af, de bomen in door een doolhof van bomen en struiken. Ik probeer te onthouden welke kant we opgaan, voor het geval we terug moeten, maar het is te ingewikkeld. Links, rechts, weer links, omhoog en omlaag...

Ik weet niet hoe lang we lopen, maar de zon begint al op te komen wanneer we eindelijk bij een klein houten hutje stoppen. Het ziet er oud uit en verlaten. De man opent de deur en duwt ons naar binnen. Het is een kleine kamer zonder ramen. Er staat niets in behalve een paar kisten in de hoek.

"Hier moeten we wachten," zegt hij en zijn stem klinkt nu opeens veel kouder.

"Wachten waarop?" vraagt mijn broertje Auron. Het zijn de eerste woorden die hij zegt sinds we vertrokken zijn en zijn stem klinkt droog en een beetje schor.

De man antwoordt niet. Hij trekt de deur dicht en gaat ervoor staan, zijn armen strak over elkaar. In plaats van het zachte witte licht van thuis, hangt er hier een fakkel aan de muur. Een échte fakkel, met vuur dat flakkert en danst.

Ik staar ernaar. Ik wist niet eens dat mensen vuur gebruikten om licht te maken. Het maakt de kamer vreemd en eng, met schaduwen die over de muren kruipen.

In dat oranje flakkerende licht zie ik eindelijk zijn gezicht goed. Het is niet vriendelijk meer. Alles eraan lijkt hard. En koud.

Mijn broertje buigt zich naar me toe en fluistert zo zacht dat alleen ik het kan horen: "Ik vertrouw hem niet."

Ik knik heel klein. Ik vertrouw hem ook niet, maar wat kunnen we doen? We zijn maar klein en hij is een grote man. En we zijn in een kamer zonder ramen, met maar één deur. En hij staat ervoor.

Ik voel mijn hart bonzen in mijn keel terwijl ik naar de man staar. Zijn ogen glijden langs mijn gezicht, koud en berekenend. Mijn broertje trekt me tegen zich aan en zijn kleine handjes klemmen zich vast aan mijn arm. De lucht in de kamer is bedompt, zwaar van de geur van oud hout en vocht. Ik wil iets zeggen, iets vragen, maar mijn stem weigert me te gehoorzamen.

De man loopt langzaam naar ons toe, zijn schaduw dansend over de muren in het flakkerende licht van de fakkel. Hij hurkt voor ons neer, zijn gezicht nu op gelijke hoogte met het onze. Ik kan zijn adem ruiken, zoet en zuur tegelijk, als bedorven fruit.

"Jullie zijn heel speciaal," zegt hij, zijn stem laag en glad, als een slang die zich om je heen kronkelt. "Speciale kinderen verdienen speciale aandacht."

Ik voel mijn broertje tegen me verstijven. Zijn kleine lichaam trilt als een blad in de wind. Ik wil hem beschermen, hem wegtrekken van deze man, maar mijn benen voelen als lood en ik kan me niet bewegen.

De man staat op en maakt zijn riem los. Het geluid van het leer dat langs zijn broek schuurt, doet mijn maag omdraaien. Hij vouwt de riem dubbel en houdt hem vast, alsof hij wacht op het juiste moment om toe te slaan. Mijn ogen volgen elke beweging, mijn adem stukt in mijn keel.

"Jij...," zegt hij, wijzend naar mijn broertje, "...kom hier."

Ik blijf stokstijf staan, mijn handen om de arm van mijn broertje geklemd. De man kijkt naar ons met die glinsterende ogen, zijn gezicht half verborgen in de schaduwen van de fakkel. Zijn riem hangt los in zijn handen ik weet wat dat betekent. Ik heb het eerder gezien, bij de tempelwachters die kinderen straffen die te dicht bij de piramide komen.

"Mijn broertje heeft niets verkeerd gedaan," zeg ik, mijn stem trilt maar ik probeer hem zo zeker mogelijk te laten klinken. "We zijn hier omdat papa en mama dat wilden."

De man lacht, een kort, hard geluid dat geen vreugde bevat. "Jouw papa en mama weten niet wat goed voor jullie is," zegt hij.

Hij grijpt naar zijn zij en haalt er een mes tevoorschijn. Een lang, glimmend mes dat het licht van de fakkel weerkaatst.

Hij stapt naar ons toe, het mes omhoog. Mijn broertje duwt me achter zich, alsof hij me kan beschermen, maar ik weet dat hij dat niet kan. We zijn maar kinderen en hij is een man met een mes.

Op dat moment gebeurt er iets vreemds. Een dikke, grijzige mist begint onder de deur door te rollen, als levend water dat de kamer in stroomt. Het is geen gewone mist. Het beweegt te snel, te doelgericht. En het brengt een geur mee die ik niet ken. Een vreemde, wilde geur.

De man ziet het ook. Hij stapt achteruit, weg van de deur, het mes nog steeds in zijn hand. "Nee," fluistert hij. "Nee, nee, nee."

De geluiden buiten worden luider. Geschreeuw, gekrijs, het geluid van dingen die breken en instorten.

De mist rolt nu sneller de kamer in, dikker wordend, tot ik de man nauwelijks meer kan zien, ook al staat hij maar een paar stappen van ons vandaan.

"Verdomme!" schreeuwt hij opeens. En dan draait hij zich om en rent hij naar de deur. Hij rukt hem open en verdwijnt, ons achterlatend in het hutje dat steeds voller wordt met de vreemde mist.

"Kom mee!" zegt mijn broertje en hij trekt aan mijn hand. "Nu! Voor hij terugkomt!"

We rennen door de deur naar buiten en daar is alleen maar chaos. De mist is overal en door de mist heen rennen schaduwen. Het lawaai is oorverdovend.

We rennen hand in hand, maar we weten niet waarheen. Door de mist kunnen we nauwelijks zien waar we zijn, maar we rennen gewoon, weg van de man met het mes, weg van het hutje waar hij ons wilde ... ik weet niet wat hij wilde doen, maar het was iets ergs.

En dan gebeurt het. Mijn hand, glibberig van het zweet, glijdt uit die van mijn broertje. Iemand botst tegen me aan en ik val. Als ik weer opsta, is Auron weg.

"Broertje!" schreeuw ik. "Waar ben je? Auron!"

Maar mijn stem verdwijnt in het geschreeuw en de chaos om me heen. De mist is zo dik dat ik nauwelijks mijn eigen hand voor mijn gezicht kan zien. Ik draai rond en rond, roepend en zoekend, maar hij is weg.

Alles is lawaai. Alles is chaos. De mist is overal, dik en grijs als een deken die alles verstopt. Mensen rennen, maar waar komen ze vandaan? Mijn hart bonst zo hard dat het pijn doet in mijn borst. Mijn keel doet pijn van het roepen naar mijn broertje, maar hij antwoordt niet. Hij is ergens in de mist, verloren. En ik ben alleen.

Ik draai rond en rond, maar alles ziet er hetzelfde uit. Grijs schaduwen. Vage vormen. Ik weet niet eens meer welke kant ik op moet. Alles lijkt op elkaar.

Iemand duwt me opzij en ik val bijna. Een vrouw rent langs me heen, haar gezicht wit van angst. Ze kijkt niet eens naar me. Niemand kijkt naar me. Ze rennen allemaal weg van iets. Waren hier soms ook andere hutten? Is dit een dorp midden in het bos? Maar waar vluchten ze voor? Komen de monsters eraan?

Ik druk me tegen een boom en probeer niet omvergelopen te worden door de rennende mensen. Mijn ogen prikken van de mist en van de tranen. Ik wil mama. Ik wil papa. Ik wil mijn broertje.

Ik moet hier weg. Dat weet ik zeker. Als ik blijf staan, zal iets instorten op mijn hoofd, of zal iemand me omverlopen. Ik duw me van de boom af en begin te rennen, de stroom rennende mensen volgende. Ze moeten toch ergens heengaan?

Ik val op mijn knieën, probeer op te staan, maar er zijn te veel benen, te veel voeten die me bijna raken.

"Help!" roep ik, maar niemand hoort me door al het geschreeuw.

Dan voel ik het. Een hand op mijn schouder. Nee, niet een hand. Iets groters. Sterkers. Het grijpt me onder mijn armen en tilt me op, hoog boven de hoofden van de rennende mensen. Ik voel me even zweven en dan word ik stevig tegen iets aangedrukt. Iets warm. Iets dat beweegt met ademhaling.

Ik schreeuw en spartel en probeer los te komen. Dit moet een van de monsters zijn! De wezens met de gele ogen! Het heeft me gepakt!

"Laat me los!" schreeuw ik en ik sla met mijn kleine vuisten. "Laat me gaan!"

Maar de armen die me vasthouden zijn sterk. Ze laten niet los. Ze houden me juist steviger vast, maar niet op een pijnlijke manier. Meer... beschermend?

De persoon die me vasthoudt beweegt en doet het snel. Het rent. Het rent sneller dan de mensen om ons heen, makkelijker door de menigte bewegend.

Dan zijn we ineens door de dikke mist heen en kan ik beter zien. Ik kijk op naar wat me vasthoudt en mijn schreeuw blijft steken in mijn keel.

Het is geen mens. Tenminste, niet zoals de mensen die ik ken. Het gezicht dat op me neerkijkt heeft een vreemde vorm. De kaak steekt meer naar voren. De neus is platter. Er zijn meer lijnen in het gezicht, meer haar. Het lijkt een beetje op een aap, zoals de apen in de dierentuin waar mama me een keer mee naartoe nam.

Maar de ogen. De ogen zijn niet geel of eng. Ze zijn bruin en ... vriendelijk? Ze kijken naar me met iets dat ik niet helemaal begrijp, maar dat niet voelt als gevaar. Niet als een monster dat me wil openen.

Het wezen zegt iets, maar ik versta de woorden niet. Het is een vreemde taal, met klanken die ik nog nooit heb gehoord. Ruw maar ook mooi, als water dat over stenen stroomt.

Ik ben te verbaasd om nog te schreeuwen of te vechten. Ik staar alleen maar naar het vreemde gezicht en probeer te begrijpen wat er gebeurt.

Is dit een van de monsters?

Een van de wezens waar de priesters ons voor waarschuwen? Maar het voelt niet als een monster. Het voelt niet als iets slechts.

Dan komen er ineens meer van hen tevoorschijn uit de mist. Ze lijken allemaal op elkaar, met dezelfde vreemde, aapachtige gezichten. Ze dragen eenvoudige kleren van leer en stof, niet zoals de glanzende gewaden van de priesters of de fijne stoffen die wij dragen.

Ze praten met elkaar in die vreemde taal, snel en dringend. Een van hen wijst naar het dorp in het bos, waar nog steeds mensen naar buiten stromen, schreeuwend en in paniek. Een ander wijst naar iets achter het bos, naar de hoge stenen muur die in de verte te zien is.

Het wezen dat mij vasthoudt zegt iets tegen de anderen en die knikken bevestigend. Dan draait het zich om en begint het te rennen, mij nog steeds stevig vasthoudend tegen zijn borst. De anderen volgen. Ze rennen snel, veel sneller dan mensen kunnen rennen. Hun bewegingen zijn soepel en sterk, als grote katten.

We rennen het bos in, weg van de tempel en weg van de stad. De bomen sluiten zich om ons heen en de geluiden van paniek en instorting worden zachter en klinken steeds verder weg.

Ik kijk over de schouder van het wezen dat me draagt en door een opening in de bomen kan ik een laatste glimp opvangen van mijn thuis. Mijn stad. Tot het weg is, verborgen achter de bomen terwijl we dieper het bos in rennen.

Ik weet niet of ik moet huilen, schreeuwen of stil zijn. Ik weet niet of deze wezens me gered hebben of me hebben ontvoerd. Ik weet niet of dit de monsters zijn waar iedereen bang voor is, of iets heel anders.

Ik denk aan mijn broertje Auron, ergens daarachter in de chaos. Is hij ook gered? Of is hij alleen? Is hij ... ik durf het woord niet eens te denken.

Het wezen dat me draagt kijkt even naar me en maakt een zacht, geruststellend geluid. Het klinkt bijna als het geluid dat mama maakt als ik bang ben in het donker. Het streelt even over mijn haar met een hand die groter en ruwer is dan een mensenhand, maar toch voorzichtig.

Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Ik weet niet waar ze me naartoe brengen.

De bomen flitsen voorbij en de mist blijft achter. En ik ga mee, gedragen door sterke armen, naar een toekomst die ik me niet kan voorstellen.

4. Mijn nieuwe thuis

AELIN - ZEVEN JAAR later

De nachtlucht spreidt zich boven ons uit als gemorste inkt, bezaaid met zilveren sterren die over onze bijeenkomst waken. Ik zit met gekruiste benen aan de rand van de kring, mijn hart klopt snel als een gevangen vogel.

Dit is mijn eerste seizoen ritueel, de eerste keer dat ik erbij mag zijn wanneer de volwassenen samenkomen onder de volle maan. Mira zei dat ik nu oud genoeg ben, twaalf zomers, hoewel ik me soms zowel ouder als jonger voel. Het vuur in het midden van onze kring reikt met hongerige oranje vingers naar de hemel en werpt dansende schaduwen over de gezichten van mijn familie, niet mijn echte familie, maar de enige die ik nu heb.

Ik kijk naar de gezichten rondom het vuur. Ze lachen, ze praten zacht en hun ogen glinsteren in het licht. Dit zijn de mensen die mij gered hebben, zoveel jaar geleden.

Toen een van de handelsdorpen werd aangevallen, raakte ik mijn ouders kwijt. Ik rende doelloos rond tussen de gillende mensen, niet wetend waarheen. Een groep handelaars vond me daar, radeloos en alleen. Ze namen me mee, misschien uit medelijden, misschien omdat ze niet wisten wat anders te doen. Dagenlang reisden we van dorp naar dorp, tot we hier aankwamen. De Nai'en van dit dorp zagen in mij een kind dat hulp nodig had en besloten me te houden, alsof het altijd zo had moeten zijn.

Sindsdien hebben ze voor me gezorgd alsof ik hun eigen kind was. Ze leerden me jagen, zingen, lachen. Ik ken ze allemaal bij naam. En toch, soms ... zoals nu ...voel ik me anders. Hun brede voorhoofden, hun sterke kaken, hun donkere haren... ze lijken allemaal op

elkaar. En dan kijk ik naar mijn eigen handen, naar mijn rechterhand met de klavervormige moedervlek (dezelfde als die van mijn broertje) mijn lichte huid, mijn bijna witte haar dat glijdt tussen mijn vingers. Ik zie er zo anders uit dan hun.

Ze zijn niet de enge monsters, de Thalers uit de verhalen van vroeger. Ze zijn de Nai'en. Mijn familie.

"Voel je de energie van de aarde vanavond?" fluistert een oudere vrouw naast me. Haar gerimpelde hand pakt de mijne vast. "Het is een goede nacht voor het ritueel."

Ik knik alsof ik begrijp waar ze het over heeft, maar eigenlijk heb ik geen idee. Niemand heeft me verteld wat er gaat gebeuren. Alleen dat het belangrijk is. Dat het over vruchtbaarheid gaat en de voortgang van de seizoenen.

Ik voelde de spanning al de hele dag in mijn lichaam en in de lucht hangen, als een langzaam oplopende energie die wacht om vrijgelaten te worden. Deze spanning bouwt al dagen op, misschien wel weken. Ik zag het in de ogen van de anderen, in de manier waarop ze elkaar aankeken, in hoe hun gesprekken abrupt stopten als ik in de buurt kwam. Ze bereidden zich voor, dat wist ik. Voor iets groots. Voor wat er nu staat te gebeuren.

De trommels beginnen zachtjes te spelen, een hartslag die zich mengt met de mijne. Langzaam staan de volwassenen op, eerst de oudere vrouwen, dan de mannen en dan de jongere vrouwen. Ze bewegen zich in cirkels rond het vuur, hun voeten stampend in patronen die ik niet herken maar die oud voelen, ouder dan de woorden die ze me hebben geleerd.

De bewegingen worden sneller, wilder. Mijn ogen volgen de dansers, vooral Mira. Haar lange grijzende vlechten zwaaien rond terwijl ze draait, haar gezicht sereen in het vuurlicht. Er is iets hypnotiserend aan de manier waarop ze bewegen, alsof ze zich laten meeslepen door een stroming die ik nog niet kan voelen.

En dan, zo geleidelijk dat ik niet weet wanneer het begint, verandert er iets. Kleren glijden van schouders. Handen die eerst naar de hemel reikten, raken nu huid aan. Lichamen komen dicht bij elkaar, niet langer dansend voor het vuur maar met elkaar. De ademhaling van de volwassenen verandert, wordt dieper, zwaarder.

Mijn wangen branden plotseling heter dan het vuur voor me. Ik heb ze vaak gezien, naakte lichamen. We leven dicht op elkaar, dus dat kan niet anders, maar dit is anders. Dit is ... ik weet niet wat dit is, maar het voelt alsof ik naar iets kijk dat niet voor mijn ogen bedoeld is.

"Oh," fluister ik zachtjes en mijn handen vliegen omhoog naar mijn gezicht. Ik spreid mijn vingers en kijk erdoorheen, niet in staat om helemaal weg te kijken maar te beschaamd om openlijk te staren. Door de spleetjes tussen mijn vingers zie ik flitsen van bewegende lichamen, van handen die strelen en lippen die zoeken.

Ik voel me vreemd, alsof ik zweef tussen twee werelden. Eén waarin ik nog een kind ben dat haar ogen zou moeten bedekken en één waarin ik begin te begrijpen wat het betekent om deel te zijn van deze gemeenschap, van dit leven.

De geluiden rond het vuur veranderen. Het zijn geen gewone stemmen meer maar iets diepers, iets primitiever. Zuchten en kreunen vermengen zich met het knetteren van het vuur en de zachte trommelslag. En daaronder, bijna te zacht om te horen, een zacht gezang dat door de oudere vrouwen wordt gefluisterd, degenen die aan de rand van de kring zitten zoals ik.

De warmte van het vuur brandt op mijn huid, maar het is niets vergeleken met de hitte die door mijn lichaam raast. Mijn ademhaling versnelt als ik zie hoe de paren in de kring dicht naar elkaar toe bewegen, handen die over blote huid glijden, monden die elkaar vinden. Een vrouw kreunt zacht als haar partner haar borsten omvat en haar tepels tussen zijn vingers knijpt. Ik voel mijn eigen lichaam reageren, een warmte die zich verspreidt tussen mijn benen.

Ik voel mijn wangen rood worden en doe snel weer mijn handen voor mijn ogen. "Wat..." begin ik te vragen aan de oudere vrouw naast me, maar de woorden blijven steken in mijn keel.

"Het is de dans van het leven," zegt ze eenvoudig, alsof dat alles verklaart. "Zoals de seizoenen komen en gaan, zoals de maan wast en afneemt, zo bewegen wij met elkaar. Het is hoe we de wereld laten weten dat we hier zijn, dat we leven, dat we liefhebben."

Ik laat mijn handen iets zakken. Niet helemaal, maar genoeg om beter te kunnen zien. Er is een ritme in de bewegingen rond het vuur, realiseer ik me nu. Het is niet chaotisch of wild zoals ik eerst dacht. Het is een soort dans, net zoals de oudere vrouw zei. Een dans met regels en patronen die ik nog niet ken.

Langzaam, heel langzaam, laat ik mijn handen verder zakken. Mijn schaamte ebt weg, niet helemaal, maar genoeg om ruimte te maken voor iets anders. Nieuwsgierigheid misschien. Of begrip.

Mijn ogen worden groter als ik zie hoe een vrouw haar benen spreidt, haar partner tussen haar dijen glijdend. Ze grijpt zijn schouders vast terwijl hij zich in haar duwt. Ze gooit haar hoofd achterover, haar mond open in een stille kreet die opgaat in het gezang om ons heen. Er is geen schaamte in haar bewegingen, alleen pure overgave aan wat ze voelt.

Naast hen knielt een man achter een andere vrouw, zijn handen stevig om haar heupen terwijl hij haar van achteren neemt. Haar borsten zwaaien met elke stoot, haar ademhaling snel en onregelmatig. Ze kijkt over haar schouder naar hem en hun ogen ontmoeten elkaar in een blik vol verlangen en vertrouwen.

Het gezang van de oudere vrouwen wordt luider. Ze zingen over de aarde die openbreekt voor zaad, over de regen die valt om het te voeden, over de zon die het doet groeien. Het zijn metaforen, besef ik langzaam. Net zoals de lichamen die nu vervlochten zijn rond het vuur. Het gaat niet alleen over wat hun lichamen nu met elkaar doen. Het gaat over leven. Over voortbestaan. Over verbinding.

Ik zie hoe een van de mannen zijn tempo versnelt, zijn spieren gespannen terwijl hij sneller in de vrouw onder hem duwt. Zijn ademhaling wordt ruw, zijn greep om haar heupen strakker. Ze tilt haar heupen op om hem beter te ontvangen en haar vingers graven in het gras naast haar. Dan, met een diepe kreun, stopt hij abrupt. Zijn hele lichaam verstijft en zijn ogen sluiten zich terwijl een rilling door hem heen gaat. Ik zie hoe zijn heupen nog een paar laatste, schokkende bewegingen maken voordat hij boven haar blijft hangen, zijn voorhoofd tegen haar schouder rustend terwijl hij hijgt.

De vrouw streelt zachtjes over zijn rug, haar vingers patronen tekenend op zijn bezwete rug. Ze fluistert iets in zijn oor waarop hij langzaam van haar afglijdt, zijn lichaam ontspannend. Ze blijven nog even liggen, hun lichamen tegen elkaar aan, terwijl de trommels doorgaan en het ritueel zich verder ontvouwt rond hen.

Mijn mond is droog. Mijn hart bonkt zo luid dat ik vrees dat de anderen het kunnen horen. Ik heb nog nooit zoiets gezien... nog nooit zoiets gevoeld. Er borrelt een warmte in mijn onderbuik, een hunkering die dieper wordt met elke kreun die ik opvang, met elk paar lichamen dat beweegt in het flakkerende vuurlicht.

Plots voel ik een hand op mijn schouder. Ik schrik op, draai me om en zie dat het Mira is. Haar ogen zijn donker in het spel van licht en schaduw, maar er zit een zachtheid in haar blik die me meteen tot rust brengt. Haar vingers zijn warm tegen mijn huid, haar ademhaling nog onregelmatig van de dans.

"Het is veel, nietwaar?" fluistert ze. Haar stem is zo zacht dat alleen ik haar kan horen. Ze zakt naast me neer, haar knieën knisperen in het droge gras.

Ik knik. Mijn keel is te strak om iets te zeggen. Mijn blik glijdt terug naar de kring, waar lichamen nog altijd bewegen, elkaar strelen en versmelten in het oranje licht. Een vrouw zit boven op een man, haar heupen wiegen traag, haast betoverend. Haar borsten deinen mee met elke draai, haar hoofd achterovergeslagen in pure extase.

Mira's hand blijft op mijn schouder liggen. Haar duim tekent kleine, kalmerende cirkels op mijn huid.

"Het is goed om te kijken," zegt ze zacht. "Dit is wie we zijn. Hoe we leven. Hoe we liefhebben. We eren ons lichaam... onze begeerte."

Ik knik weer, maar mijn ogen blijven vastgekleuisterd aan de vrouw boven op de man, aan de manier waarop haar lichaam buigt en strekt, aan het geluid dat uit haar keel komt, half kreun, half zucht.

En daarbij voel ik een warme druk tussen mijn eigen benen, een soort tinteling die ik niet kan negeren. Ik voel ook iets in mijn borst, een vreemd soort pijn die geen pijn is. Een besef misschien. Dat dit de wereld is waarin ik leef nu. Een wereld die zo anders is dan de glanzende stad van mijn vroegste herinneringen, met zijn zweefkarren en lichtgevend torens.

Deze mensen, want het zijn wel mensen, alleen anders dan ik ... ze leven dicht bij de aarde, dicht bij hun lichamen. Er is geen schaamte in hoe ze zijn, alleen een soort eerlijke openheid die ik nog steeds probeer te begrijpen.

Ik zit stil terwijl de dans doorgaat, mijn handen nu rustig in mijn schoot. Het rare gevoel is nog niet helemaal weg, maar er is ook een nieuw gevoel. Een gevoel van erbij horen, misschien. Niet volledig, nooit volledig, want een deel van mij zal altijd anders zijn, maar genoeg om hier te kunnen zitten, om te kunnen kijken, om te kunnen leren.

Een van de oudere vrouwen naast me begint een nieuw lied te neurien. Zonder na te denken neurie ik mee, mijn stem een dunne draad die zich weeft door de rijkere tonen om me heen. Ze kijkt me aan en glimlacht, haar gerimpelde gezicht zacht in het vuurlicht.

"Je leert snel, kleintje," zegt ze. "Sneller dan sommigen die hier geboren zijn."

Ik glimlach terug, een beetje verlegen maar ook een beetje trots. Het is waar dat ik snel leer. Ik heb hun taal geleerd, hun gewoonten,

hun manieren om te overleven in het bos. Dit is gewoon één les meer, denk ik. Een belangrijke.

De dans gaat door en door. Er lijkt wel geen einde aan te komen. Terwijl de nacht dieper wordt voel ik mijn oogleden zwaar worden. De warmte van het vuur en het ritme van de trommels en gezangen wiegen me naar een staat tussen waken en dromen. In die ruimte zie ik flitsen van een andere plaats. Hoge torens die glinsteren in zonlicht, een jongen met ogen precies als de mijne. Mijn tweelingbroer, ergens daarbuiten in de wereld. Leeft hij nog? Heeft hij ook een nieuwe familie gevonden?

Ik schud die gedachten weg. Nu is niet het moment voor herinneringen of vragen. Nu is het moment om hier te zijn, in deze kring, bij dit vuur. Om te leren wat het betekent om een Nai'en te zijn. Niet geboren uit hen, maar gekozen door hen. En misschien, op een dag, om te leren wie ik werkelijk ben. Een kind van twee werelden, zoals Mira me soms noemt.

Ik sluit mijn ogen niet volledig, maar laat ze halfopen, kijkend naar de dansende vlammen en de bewegende schaduwen daarachter. De naaktheid die me eerst zo schokte, lijkt nu bijna natuurlijk, als een verlengstuk van het vuur en de nacht. Morgen zal ik me misschien weer verlegen voelen als ik deze mensen zie in het daglicht, maar voor nu, in deze nacht, met de sterren die over ons waken en het vuur dat tussen ons danst, voor nu begrijp ik een klein beetje meer van wat het betekent om Nai'en te zijn.

5. Een van ons

AELIN - ZEVENTIEN JAAR oud

De jaren glijden voorbij als stromend water. Ik groei, leer en vind langzaam mijn plek tussen de mensen die nu mijn thuis zijn.

Mijn boog voelt als een verlengstuk van mijn arm. Mijn pijlen vliegen doelgericht, met een precisie die zelfs de oudste jagers met een knikje erkennen. Zo maak ik deel uit van het ritme van geven en nemen.

Maar mijn bijdrage stopt niet bij de jacht. In de velden werk ik met mijn handen in de aarde, terwijl mijn geest plannen smeedt. Strategieën om onze oogsten te beschermen tegen droogte, storm en alles wat de natuur op ons pad gooit.

De dam die ik ooit voorstelde staat er nog steeds. Stevig en betrouwbaar. Het is geen groots bouwwerk, maar een stil bewijs dat mijn stem hier meetelt, dat mijn plaats in deze gemeenschap groeit, dag na dag.

Maar ondanks alles voel ik me nog steeds een buitenstaander. Mijn huid is te bleek, mijn haar te licht, mijn ogen te anders. De mensen zijn warm en vriendelijk, maar soms zie ik de blikken die ze elkaar toewerpen als ze denken dat ik niet kijk. De vragen die ze niet hardop durven te stellen. Waar kom ik vandaan? Waarom ben ik anders? Of misschien doen ze dat helemaal niet, maar ben ik het die zo denkt.

De eerste keer dat ik meedoe aan het seizoensritueel ben ik zestien. Mijn hele lichaam trilt van zenuwen terwijl ik tussen de andere vrouwen sta en mijn handen klam zijn van het zweet. De trommels beginnen te slaan, hun ritme is diep en doordringend. Mijn voeten stampen mee en mijn heupen volgen vanzelf de cadans.

De lucht is dik van de geur van houtrook en iets anders. Iets dat bijna tastbaar is. Spanning en verlangen, als een opwinding die tussen ons hangt als een levend wezen.

Dan verandert de dans, zoals altijd. Handen raken huid en monden vinden elkaar. Ik voel sterke vingers over mijn schouders glijden en een warme adem langs mijn nek. Het is Joran, een van de jagers. Zijn ogen zijn donker in het vuurlicht en zijn mond is gekruld in een glimlach die geen uitleg nodig heeft.

Ik aarzel niet. Ik weet wat ik wil.

Onze lichamen vinden elkaar en onze huid gloeit in het schijnsel van de vlammen. Zijn handen zijn ruw van het jagen maar zijn aanraking is zacht wanneer hij over mijn borsten glijdt en mijn tepels tussen zijn vingers neemt. Ik kreun en mijn hoofd valt achterover terwijl hij me dichter tegen zich aan trekt.

De eerste keer is onhandig. Een beetje pijnlijk en een beetje te snel. Maar het voelt goed. Het voelt alsof ik thuiskom, alsof ik eindelijk ergens bij hoor.

In de jaren daarna doe ik steeds weer mee. Met Joran en met andere mannen. Ik leer hun lichamen kennen, hun voorkeuren en de geluiden die ze maken vlak voor alles loskomt. En zij leren die van mij.

Ik geniet van de warmte van hun huid tegen de mijne en van de manier waarop hun handen me aanraken alsof ik iets kostbaars ben. Maar nog meer geniet ik van wat daarna komt. De rust. Het liggen tegen elkaar aan. Onze ademhaling die langzaam weer tot stilstand komt en vingers die nog steeds verstrengeld zijn, alsof we even één zijn geweest. Want dat zijn we ook. En dat is mooi.

En dan zijn er de vrouwen.

Hoe we, enkele maanden later, samen in het zonlicht zitten. Hun buiken rond en zwaar van nieuw leven. Ze praten over namen, over wie het kind van wie zal zijn, over hoe ze de zorg zullen verdelen. Hun handen rusten op hun zwellingen, trots en teder.

Ik zit tussen hen in, mijn buik plat en onveranderd.

"Misschien volgende keer," zegt Lira altijd, terwijl ze haar hand op mijn schouder legt.

Ik glimlach en knik, maar diep vanbinnen weet ik het al.

Het ligt niet aan mijn lichaam. Ik ben vruchtbaar. Mijn cyclus komt als de maan, trouw en ritmisch. Alles in mij werkt zoals het zou moeten. Maar toch... er is iets. Iets wat niet past. En ik weet dat het bij mij ligt.

Ik zie het in de manier waarop mijn huid nooit dezelfde kleur zal krijgen als die van hen. In mijn ogen, die dat vreemde lichtblauw blijven, hoelang ik hier ook leef. Ik ben niet van hen. En mijn lichaam weet dat.

Soms, als ik alleen ben, leg ik mijn handen op mijn buik. Dan vraag ik me af of er ooit iets in mij zal groeien. Of ik ooit dat eerste schoppen zal voelen. Of ik ooit zal weten hoe het is om leven door te geven.

En toch, wanneer de trommels weer klinken en de dans weer begint, ben ik daar. Omdat het niet alleen gaat om kinderen maken. Het gaat om aanraking. Om verbondenheid. Om het gevoel ergens bij te horen, zelfs als dat 'ergens' misschien nooit helemaal van mij zal zijn.

Ik dans. Ik lach. Ik voel.

En voor even, in het warme licht van het vuur, vergeet ik dat ik anders ben.

Vandaag zit ik op mijn favoriete plek, een uitstekende rots aan de rand van het dorp waar ik over de vallei kan uitkijken. De wind speelt met mijn witte haren terwijl ik mijn benen onder me vouw. Mijn vingers trekken absente krullen in het stof op de rots terwijl ik naar de horizon staar.

Ergens daarginds ligt mijn verleden. Ergens daarginds is mijn broertje. Mijn vader en mijn moeder. Mijn andere broertjes en zusjes. Missen ze mij net zoveel als ik hen mis?